

Sygn. akt I C 314/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 04 marca 2013r

Sąd Rejonowy w Oleśnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Aleksandra Sobieska

Protokolant Agnieszka Mazur

po rozpoznaniu w dniu 04 marca 2013r w Oleśnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **H. T. (1), J. T. (1)**

przeciwko **(...) S.A w Ł.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A w Ł. na rzecz powódki H. T. (1) kwotę 6.000,00 zł (sześć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14.10.2010r do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A w Ł. na rzecz powódki J. T. (1) kwotę 10.000, 00 zł (dziesięć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 22.10.2010r do dnia zapłaty;

III. dalej idące powództwo oddala;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki H. T. (1) kwotę 2.517,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki J. T. (1) kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

VI. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Oleśnicy kwotę 3.153,76 zł tytułem kosztów sądowych.

Z/ - kal 21 dni

04.03.2013r

Sygn. akt I C 314/12

UZASADNIENIE

Powódki H. T. (1) i J. T. (1) wystąpiły z powództwem przeciwko stronie pozwanej – (...) S.A. w G. wnosząc o zasądzenie na swoją rzecz na podstawie art. 445 § 1 k.c. zadośćuczynienia za doznaną krzywdę: H. T. (1) kwoty 6.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14.10.2010r. do dnia zapłaty, J. T. (1) kwoty 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.10.2010r. do dnia zapłaty, o ustalenie, że strona pozwana będzie ponosiła odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 06.12.2010r., które mogą objawić się w przyszłości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powódki wskazały, że w dniu 15 sierpnia 2010r. w O.miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego doznały obrażeń ciała. W wypadku brała udział cała rodzina T., również ojciec rodziny D. T.

(1) oraz młodsza córka D.. Sprawcą wypadku był M. M., kierujący pojazdem M., który był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. W wyniku przedmiotowego wypadku powódka H. T. (1) doznała obrażeń ciała w postaci urazu kręgosłupa szyjnego, urazu głowy, licznych otarć, siniaków oraz ogólnego potłuczenia ciała, natomiast J. T. (1) doznała urazu kręgosłupa szyjnego, lędźwiowego, licznych otarć, siniaków oraz ogólnego potłuczenia ciała. Bezpośrednio po wypadku powódki zostały przewiezione przez Pogotowie Ratunkowe do Szpitala w O., gdzie po udzieleniu pierwszej pomocy, wykonano badania diagnostyczne. W wyniku przeprowadzonych badań H. T. (1) została skierowana do ortopedy, neurologa oraz na rehabilitację i fizykoterapię, zalecono jej noszenie kołnierza ortopedycznego, zostały wykonane zdjęcia RTG odcinaka szyjnego kręgosłupa. J. T. (1) została skierowana do ortopedy, neurologa, na rehabilitację i fizykoterapię. Konieczne było wykonanie rezonansu szyjnego kręgosłupa. W wyniku zdarzenia z dnia 15.08.2010r. H. i J. T. (1) przeszły szereg uciążliwych badań. Pomimo intensywnego leczenia i odbytej rehabilitacji odczuwają negatywne skutki wypadku. H. T. (1) cierpi na silne bóle głowy, brak koncentracji, zaburzenia snu. U J. T. (1) utrzymują się bóle głowy, odczuwa częste spadki nastroju, a także drętwienie kończyn, co znacznie utrudnia codzienne funkcjonowanie. Dodatkowo powódki doznały silnego urazu psychicznego, co objawia się lękiem przed tym, że sytuacja taka może się powtórzyć. Wypadek diametralnie zmienił życie rodziny Państwa T.. Proces długotrwałego leczenia i rehabilitacji wywołał negatywne skutki w życiu prywatnym ale także zawodowym, czy szkolnym powódek. H. T. (1) ogranicza w codziennej aktywności życiowej, a z kolei J. T. (1) ze względu na swój młody wiek, znacznie bardziej odczuwa skutki wypadku. Przed zdarzeniem była to energiczna i entuzjastycznie nastawiona młoda kobieta. Obecnie stała się przygnębiona, nerwowa i drażliwa. Kwestia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku nie była między stronami sporna. Strona pozwana tytułem zadośćuczynienia przyznała H. T. (1) 5.125,95 zł, a J. T. (1) 5448,50 zł. Powódki zarzuciły, że mając na względzie doznany uszczerbek na zdrowiu oraz okoliczności dotyczące skutków wypadku kwota dotychczas wypłacona jest świadczeniem zaniżonym, nieadekwatnym do doznanej krzywdy oraz nieodpowiadającą zasadom współżycia społecznego. Z tego względu domagają się dochodzonych pozwem kwot 6.000 zł oraz 10.000 zł. dodatkowego zadośćuczynienia. Co do żądanych odsetek ustawowych powódki wskazały, że data wymagalności roszczenia o zadośćuczynienie wynika z brzmienia art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, nakazującego wypłatę bezspornej kwoty zadośćuczynienia w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. Na ubezpieczycielu ciąży obowiązek prawidłowego przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego, zatem takiego, które w razie wniesienia pozwu skutkować będzie oddaleniem pozwu. Pozwany pozostaje zatem w zwłoce ze spełnieniem świadczenia, zgodnie z treścią art. 817 § 1 k.c.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że przeczy wszelkim twierdzeniom powódek poza wyraźnie przyznanymi, w szczególności podnosi, że krzywda, której doznały powódki została w całości naprawiona poprzez zapłatę kwot po 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Strona pozwana wszczęła i przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w toku którego ustaliła, iż na skutek wypadku powódki doznały trwałego uszczerbku na zdrowiu na poziomie 5%. Mając na względzie rozmiar i charakter doznanych przez powódki obrażeń ciała, a także materiał dowodowy zgromadzony w aktach szkody stwierdzić należy, że kwota 5.000 zł jest sumą odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Wysokość wypłaconego zadośćuczynienia powinna bowiem być ustalana w oparciu o obiektywne podstawy m.in. rozmiar doznanej krzywdy, natężenie cierpień, okres pobytu w szpitalu, przebyte zabiegi, trwałe inwalidztwo, wiek poszkodowanej, a także stan ogólniej niezdolności psychicznej fizycznej. Stwierdzić zatem należy, że wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego suma rekompensuje w sposób całościowy doznane krzywdy i cierpienia fizyczne oraz psychiczne. W związku z powyższym brak jest podstaw do ustalenia kwoty zadośćuczynienia na poziomie 15.000 zł na rzecz powódki J. T. (1) oraz poziomie 11.000 zł na rzecz H. T. (1). Ponadto strona pozwana zaprzeczyła roszczeniom powódek dotyczącym ustalenia odpowiedzialności na przyszłość, podnosząc że strona powodowa w żaden sposób nie udowodniła, aby w chwili obecnej nie były znane wszystkie skutki wypadku na ich zdrowiu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 sierpnia 2010r. w O. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym obrażeń ciała doznały J. T. (1) oraz H. T. (1). Sprawca wypadku w okresie objętym zdarzeniem posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

(okoliczności bezsporne)

Po wypadku H. T. (1) pojechała do szpitala do W. ze swoją młodszą córką. Natomiast pogotowie ratunkowe zabrało J. T. (1) do (...) Zespołu Szpitali w O., gdzie powódka została zdiagnozowana. U J. T. (1) rozpoznano uraz głowy, urazu kręgosłupa odcinka C oraz L-S ze skręceniem i naderwaniem. Powódka była leczona w Poradni Chirurgicznej od 16.08.2010r. do 13.12.2010r. Powódce zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego oraz gorsetu L-S przez okres 3 tygodni, jak również wykonanie badania RTG i MR. Powódkę skierowano na leczenie specjalistyczne do poradni neurologicznej, ortopedycznej i rehabilitacyjnej. W okresie od 9 do 23 listopada 2010r. J. T. (1) przebyła rehabilitację w Zakładzie (...) na Rzecz (...) i (...) z (...) w O..

H. T. (1) leczyła się w Poradni Chirurgicznej w okresie od 17 sierpnia 2010r. do 4 listopada 2010r. z powodu urazów doznanych w wypadku z dnia 15 sierpnia 2010r. tj. urazu odcinka szyjnego kręgosłupa. Powódkę skierowano do poradni specjalistycznych neurologicznej, ortopedycznej oraz rehabilitacyjnej. W okresie od 18 do 29 października 2010r. H. T. (1) przebyła rehabilitację w Zakładzie (...) na Rzecz (...) i (...) z (...) w O..

(dowody: dokumentacja medyczna –k .21-29, k.42-54)

U powódki H. T. (1) rozpoznano stan po wypadku komunikacyjnym z dnia 15 sierpnia 2010r. z urazem głowy i kręgosłupa w odcinku szyjnym z zespołem bólowym szyjnym typu cervicalgii z rwą barkowo-ramienną parestetyczną lewostronną. W obecnym stanie zdrowia uszczerbek na zdrowiu powódki w związku z wypadkiem z dnia 15 sierpnia 2010r. wynosi 5%. Zespół bólowy szyjny z rwą barkowo-ramienną parestetyczną lewostronną – 5 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Wypadek komunikacyjny, któremu powódka uległa 15 sierpnia 2010r. skutkuje do chwili obecnej dolegliwościami bólowymi kręgosłupa odcinka szyjnego z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej, parastezjami i osłabieniem mięśni kończyny górnej lewej. Utrudnia to powódce w sposób zasadniczy czynności życia codziennego, jak i pracę zawodową, w przyszłości będzie wymagało leczenia przede wszystkim usprawniającego.

U powódki J. T. (1) rozpoznano stan po wypadku komunikacyjnym z dnia 15 sierpnia 2010r. z urazem głowy i kręgosłupa w odcinku szyjnym z zespołem bólowym szyjnym korzeniowym typu cervicalgii, z ograniczeniem ruchomości i rwą barkowo-ramienną par estetyczną obustronną, w odcinku lędźwiowo-krzyżowym z niewielkim zespołem bólowym L-S. W obecnym stanie zdrowia uszczerbek na zdrowiu powódki w związku z wypadkiem z dnia 15 sierpnia 2010r. wynosi 6%. Zespół bólowy szyjny z rwą barkowo-ramienną parestetyczną obustronną – 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu oraz zespół bólowy lędźwiowo-krzyżowy o niewielkim nasileniu – 1% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Wypadek komunikacyjny z dnia 15 sierpnia 2010r., w którym uczestniczyła powódka skutkuje do chwili obecnej pobołowaniem i zawrotami głowy, dolegliwościami bólowymi kręgosłupa z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej, zarówno odcinka szyjnego, jak i lędźwiowego. Dolegliwości te nasilają się przy zmianach pogody, przy długotrwałym staniu i siedzeniu oraz dźwiganiu nawet niewielkich ciężarów. Zmusza to powódkę do częstego przyjmowania leków przeciwbólowych. Powódka wymaga kontynuacji leczenia zachowawczo-objawowego neurologicznego oraz leczenia rehabilitacyjnego –rokowanie dobre.

(dowody: opinia zespołu biegłych neurochirurga i chirurga, ortopedy-traumatologa – k. 114-116;

opinia zespołu biegłych neurochirurga i chirurga, ortopedy-traumatologa – k. 105-107)

Powódka H. T. (1) uczestniczyła w nagłej kolizji drogowej, co uświadomiło jej brak gwarancji bezpieczeństwa podczas uczestnictwa w ruchu drogowym. Utrzymujące się adaptacyjne następstwa urazu nie spowodowały u powódki znacznych dysfunkcji w zachowaniu. Zmniejszenie komfortu oraz satysfakcji życiowej wynika głównie z dolegliwości bólowych związanych z urazem z dnia 15.08.2010r. Stan psychiczny nie wymagał w ocenie lekarzy ją leczących, ani odczuciu powódki konsultacji psychologicznych ani terapii u psychiatry. Rokowanie wskazuje na dalszą poprawę

stanu zdrowia, nie przewiduje się pogorszenia, ani pojawienia innych następstw urazu. Nie ma konieczności podjęcia leczenia specjalistycznego.

Od dnia wypadku J. T. (1) nie ma dawnego zaufania do innych uczestników ruchu drogowego. Utrzymujące się lękowe następstwa urazu zmniejszyły komfort życia, nie ograniczają jednak powódki w swobodzie funkcjonowania. Objawy, które wystąpiły po wypadku nie wymagały konsultacji u psychiatry, ani u psychologa, pozwalają jednak na rozpoznanie u J. T. (1) zaburzeń lękowych o długotrwałym, ale zmniejszającym się nasileniu. Psychiczne następstwa urazu nadal powodują pewien dyskomfort emocjonalny, nie ograniczyły jednak w znaczący sposób funkcjonowania powódki, choć nieco zmniejszyły jej komfort i satysfakcję życiową. Nie spowodowały utraty perspektyw życiowych - powódka studiuje, wyjeżdża na urlopy, utrzymuje szerokie relacje społeczne. Rokowanie wskazuje na dalszą poprawę stanu zdrowia, nie przewiduje się pogorszenia, ani pojawienia innych następstw urazu. Nie ma konieczności podjęcia leczenia specjalistycznego.

(dowody: opinia biegłej psychiatry – k. 125-126)

opinia biegłej psychiatry – k. 127-128)

Przed wypadkiem zarówno H. T. (1) jak i J. T. (1) były osobami całkowicie zdrowymi, w pełni sprawnymi. Od czasu wypadku H. T. (1) skarży się często na bóle i zawroty głowy, bóle kręgosłupa oraz drętwienie lewej ręki. Przedmioty wypadają jej z ręki. Powódka stała się osobą mniej sprawną z powodu ograniczenia ruchomości kręgosłupa. Powódka w dalszym ciągu chodzi na wizyty kontrolne do neurologa. Przed wypadkiem powódka lubiła prowadzić samochód, po wypadku zrezygnowała z kierowania samochodem z powodu odczuwanego lęku. Po wypadku powódka miała problemy ze snem, stała się bardziej nerwowa.

Po wypadku J. T. (1) cierpi na bóle kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, nie może w pełni skrócić głowę. Powódka co najmniej dwa razy w tygodniu zażywa środki przeciwbólowe, w momencie, gdy ból jest szczególnie dotkliwy zakłada pas na kręgosłup lędźwiowy. Nie może dźwigać ciężkich przedmiotów. W chwili wypadku J. T. (1) chodziła do klasy maturalnej w liceum. Powódka planowała kontynuować naukę na Akademii Wychowania Fizycznego. Z uwagi na wypadek powódka zmieniła planowany kierunek studiów. Aktualnie studiuje w Wyższej Szkole (...) na kierunku Bezpieczeństwo Narodowe, są to studia bez żadnych zajęć ruchowych. Przed wypadkiem pasją powódki było pływanie. J. T. (1) chciała w przyszłości zostać ratownikiem WOPR. Po wypadku powódka musiała zrezygnować z zajęć ruchowych, w tym z pływania, ma bowiem trudności z przepłynięciem jednej długości basenu. Ponadto powódka zrezygnowała z prowadzenia samochodu, obecnie jeździ samochodem tylko jako pasażer co związane jest z odczuwanym lękiem. Powódka dużo jeździ komunikacją miejską, jednakże jazda wiąże się dla niej ze stresem, powódka zawsze rozgląda się, czy nic się nie stanie. Ponadto powódka odczuwa zmniejszenie koncentracji, zwłaszcza w okresie sesji egzaminacyjnej, gdy musi przyswoić w krótkim czasie dużo materiału oraz ogólny brak koordynacji, co wcześniej nie występowało.

(dowody: przesłuchanie świadka D. T. – k. 102;

przesłuchanie powódki H. T. – k. 149-150;

przesłuchanie powódki J. T. – k. 15)

Pismem z dnia 13 września 2010r. pełnomocnik powódki (...) s.c. wystąpił do strony pozwanej o wypłatę stosownego odszkodowania w terminie 30 dni, wskazując że powódka w dniu 15.08.2010r. uległa wypadkowi, w którym doznała obrażeń ciała. Ponadto wystąpił o wypłatę na rzecz powódki kwoty 20.000 zł zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rachunek bankowy pełnomocnika.

Decyzją z dnia 5 listopada 2010r. strona pozwana z związku z zakończeniem postępowania likwidacyjnego przyznała powódce H. T. (1) kwotę 1.040 zł, w tym tytułem zadośćuczynienia za doznany ból i cierpienie – 1.000 zł zwrotu kosztów leczenia – 40 zł.

Pismem z dnia 19 stycznia 2011r. pełnomocnik powódki wniósł odwołanie od przedmiotowej decyzji, wskazując że nie zgadza się z oceną stanu zdrowia powódki oraz proponując zawarcie ugody i dopłatę kwoty zadośćuczynienia w wysokości 11.000 zł.

Decyzją z dnia 7 lutego 2011r. strona pozwana wskazała, że w związku ze zgłoszonym roszczeniem w wyniku dokonanych ustaleń przyznaje powódce dopłatę tytułem zadośćuczynienia za doznany ból i cierpienie w kwocie 4.000 zł, zwrotu kosztów leczenia – 39,33 zł oraz zwrotu dojazdów – 46,62 zł.

Pismem z dnia 9 września 2010r. pełnomocnik powódki (...) s.c. wystąpił do strony pozwanej o wypłatę stosownego odszkodowania w terminie 30 dni, wskazując że powódka w dniu 15.08.2010r. uległa wypadkowi, w którym doznała obrażeń ciała. Ponadto wystąpił o wypłatę na rzecz powódki kwoty 20.000 zł zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rachunek bankowy pełnomocnika.

Decyzją z dnia 5 listopada 2010r. strona pozwana z związku z zakończeniem postępowania likwidacyjnego przyznała powódce J. T. (1) kwotę 1.334,90 zł, w tym tytułem zadośćuczynienia za doznany ból i cierpienie – 1.000 zł, zwrotu kosztów leczenia – 334,90 zł.

Pismem z dnia 11 lutego 2011r. pełnomocnik powódki wniósł odwołanie od przedmiotowej decyzji, wskazując że nie zgadza się z oceną stanu zdrowia powódki oraz wnosząc o weryfikację komisyjnych ustaleń strony pozwanej oraz wypłatę dodatkowej kwoty zadośćuczynienia adekwatnej do powstałej szkody.

Decyzją z dnia 8 marca 2011r. strona pozwana wskazała, że w związku ze zgłoszonym roszczeniem w wyniku dokonanych ustaleń przyznaje powódce dopłatę tytułem zadośćuczynienia za doznany ból i cierpienie w kwocie 4.000 zł oraz zwrotu dojazdów – 113,60 zł.

(dowody: korespondencja między stronami – k. 33-40, k. 57-64)

Kwoty po 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę zostały wypłacone H. T. (1) i J. T. (1).

(okoliczność bezsporna)

Sąd zważył:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej mierze.

Poza sporem w niniejszym postępowaniu pozostawało, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku, jakiemu uległy powódki, jak również, że po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym przyznała i wypłaciła na rzecz powódek kwoty po 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Powódka H. T. (1) domagała się domagała się zasądzenia dalszej kwoty 6.000 zł, natomiast powódka J. T. (1) dalszej kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i cierpienia fizyczne.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., tj. wystąpienia u poszkodowanego uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Podstawową przesłanką domagania się zadośćuczynienia jest doznanie szkody niemajątkowej (krzywdy) wynikającej z określonych faktów, z którymi norma prawna wiąże obowiązek jej naprawienia, pozostającej w związku z odpowiedzialnością odszkodowawczą z reżimu deliktowego. W rozpoznawanej sprawie bezspornie spełnione zostały ustawowe przesłanki dla przyznania powódkom zadośćuczynienia. Przedmiotem sporu pozostawało, czy kwoty po 5.000 tys. zł już wypłacone powódkom mogą zostać uznane za rekompensujące doznane cierpienia.

Wskazać należy, iż zadośćuczynienie za krzywdę jest swoistą postacią odszkodowania, którego celem jest rekompensowanie uszczerbku w dobrach osobistych. Zadośćuczynienie to ma na celu naprawienie szkody

niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych stąd określając kwotę zadośćuczynienia należy mieć na uwadze rozmiar cierpień fizycznych związanych z zaistnieniem wypadku jak i dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia. Na jego wysokość mają zazwyczaj wpływ takie czynniki, jak rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych oraz pogorszenie się sytuacji życiowej pokrzywdzonego, zmniejszenie jego widoków na przyszłość oraz szans życiowych.

Wydając rozstrzygnięcie Sąd miał na względzie treść sporządzonych w sprawie opinii biegłych z zakresu ortopedii i neurologii. U powódki H. T. (1) rozpoznano stan po wypadku komunikacyjnym z dnia 15 sierpnia 2010r. z urazem głowy i kręgosłupa w odcinku szyjnym z zespołem bólowym szyjnym typu cervicalgii z rwą barkowo-ramienną parestetyczną lewostronną. W obecnym stanie zdrowia długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki wynosi 5%. Wypadek komunikacyjny, któremu powódka uległa 15 sierpnia 2010r. skutkuje do chwili obecnej dolegliwościami bólowymi kręgosłupa odcinka szyjnego z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej, parastezjami i osłabieniem mięśni kończyny górnej lewej. Utrudnia to powódce w sposób zasadniczy czynności życia codziennego, jak i pracę zawodową, a w przyszłości będzie to wymagało leczenia przede wszystkim usprawniającego. Natomiast u powódki J. T. (1) rozpoznano stan po wypadku komunikacyjnym z dnia 15 sierpnia 2010r. z urazem głowy i kręgosłupa w odcinku szyjnym z zespołem bólowym szyjnym korzeniowym typu cervicalgii, z ograniczeniem ruchomości i rwą barkowo-ramienną parestetyczną obustronną, w odcinku lędźwiowo-krzyżowym z niewielkim zespołem bólowym L-S. W obecnym stanie zdrowia uszczerbek na zdrowiu powódki w związku z przedmiotowym wypadkiem wynosi 6%. Wypadek komunikacyjny z dnia 15 sierpnia 2010r., w którym uczestniczyła powódka skutkuje do chwili obecnej pobolewaniami i zawrotami głowy, dolegliwościami bólowymi kręgosłupa z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej, zarówno odcinka szyjnego, jak i lędźwiowego. Dolegliwości te nasilają się przy zmianach pogody, przy długotrwałym staniu i siedzeniu oraz dźwiganiu nawet niewielkich ciężarów. Zmusza to powódkę do częstego przyjmowania leków przeciwbólowych. Powódka wymaga kontynuacji leczenia zachowawczo-objawowego neurologicznego oraz leczenia rehabilitacyjnego.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynikało, że wypadek miał negatywny wpływ na życie powódek. W odniesieniu do H. T. (1)zwłaszcza na jej zdrowie, natomiast wobec J. T. (1)również na zmianę dotychczasowego sposobu życia. Nie budzi najmniejszych wątpliwości, że doznane przez powódki obrażenia spowodowały cierpienia fizyczne, z powodu których obydwie powódki musiały poddać się długotrwałemu leczeniu i rehabilitacji oraz które utrudniły im normalne funkcjonowanie. Po wypadku obydwie powódki nosiły kołnierz ortopedyczny, J. T. (1)również pas na odcinek lędźwiowy, z pewnością wymagały wówczas pomocy osób bliskich. Powódki poddały się również leczeniu rehabilitacyjnemu. Pomimo, że od wypadku minęły już trzy lata obydwie powódki nie powróciły do pełni zdrowia. Nadal odczuwają dolegliwości bólowe kręgosłupa oraz natury neurologicznej. Dolegliwości te nasilają się przy zmianach pogodowych, przy utrzymywaniu długotrwałej pozycji siedzącej i przy dźwiganiu ciężarów. Zmuszają one zwłaszcza J. T. (1)do praktycznie stałego przyjmowania leków przeciwbólowych. Co istotne charakter doznanych urazów, a więc fakt, że wiążą się one z ograniczeniem ruchomości kręgosłupa stanowi istotne utrudnienie w życiu codziennym. W ocenie Sądu, pomimo iż urazy, jakich doznały powódki są porównywalne, podobna jest też wielkość doznanego długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, to zasadnym pozostało zróżnicowanie wielkości należnego powódkom zadośćuczynienia, czego nie uczyniła strona pozwana. Wypadek spowodował bowiem większe konsekwencje dla życia J. T. (1). Już samo porównanie opinii sporządzonych przez biegłą psychiatrę wskazuje na większy zakres ujemnych następstw wypadku dla J. T. (1). Biegła nie określiła co prawda u żadnej z powódek istnienia długotrwałego uszczerbku w zakresie zdrowia psychicznego, jednakże stwierdziła, że u J. T. (1)istnieją podstawy do rozpoznania zaburzeń lękowych o długotrwałym, ale zmniejszającym się nasileniu. Wyrazem tego jest m.in. fakt, że powódka nie jeździ obecnie samochodem, jako kierowca, lecz tylko wyłącznie jako pasażer. Również podróż środkami komunikacji miejskiej stanowi dla powódki stresujące przeżycie, a z uwagi na studia we W.powódka musi dużo podróżować. Co istotne J. T. (1)z uwagi na doznane urazy musiała w istotny sposób zmienić swoje polany życiowe. Powódka przed wypadkiem prowadziła aktywny tryb życia, jej pasją pozostawało pływanie, wiązała z tym swoją przyszłość życiową. Marzeniem powódki było pozostanie ratownikiem WOPR, stąd planowała studia na Akademii Wychowania Fizycznego. Z uwagi na wypadek powódka musiała zmienić kierunek studiów. Nie może również pływać, gdyż wiąże się to z dolegliwościami bólowymi. Ponadto powódka odczuwa spadek koncentracji zwłaszcza w okresie

sesji egzaminacyjnej, gdy musi przyswoić w krótkim czasie dużo materiału, a czuje się rozkojarzona i rozdrażniona. Powódka nie może również podnosić żadnych ciężkich przedmiotów, co z pewnością będzie stanowiło utrudnienie w przyszłości, kiedy powódka założy własną rodzinę.

Sąd podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie Sądu Najwyższego, iż zadośćuczynienie musi mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być – przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego – utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadającym aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (wyrok SMN z dnia 28.09.2001r., III CKN 427/00 komentarz do Kodeksu Cywilnego pod redakcją E. Gniewka – s. 756). W ocenie Sądu zadośćuczynienie wypłacone powódkom przez stronę pozwaną w wysokości po 5.000 tys. zł nie odpowiada tym kryteriom, spełnia je natomiast wobec powódki H. T. (1) kwota 11.000 tys. zł, natomiast wobec powódki J. T. (1) kwota 15.000 zł. Zdaniem Sądu doznane przez powódki urazy, ich długotrwały charakter, związane z tym dolegliwości bólowe, konieczność poddania się leczeniu, które w przyszłości będzie musiał być kontynuowane, jak również zmiany w zakresie dotychczasowego sposobu życia, zwłaszcza J. T. (1) uzasadniały przyznanie na rzecz powódek dochodzonego roszczenia. Z uwagi na powyższe Sąd zasądził na rzecz powódki H. T. (1) dochodzoną kwotę 6.000 zł, natomiast na rzecz J. T. (1) dochodzoną kwotę 10.000 zł.

Sąd zasądził na rzecz powódki H. T. (1) ustawowe odsetki od kwoty 6.000 zł od dnia 14.10.2010r., natomiast na rzecz J. T. (1) od kwoty 10.000 zł od dnia 22.10.2010r. Zgodnie z treścią art. 817 § 1 w zw. z art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którymi jeżeli nie umówiono się inaczej, zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia zakład ubezpieczeń powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego strona pozwana wzywana była do dobrowolnej wypłaty zadośćuczynienia dla H. T. (1) m.in. pismem z dnia 13.09.2010r., gdzie zgłoszone było żądanie wypłaty zadośćuczynienia 20.000 zł, natomiast dla J. T. (1) pismem z dnia 9 września 2010r. doręczonym 21 września 2010r., gdzie również zgłoszony było żądanie zapłaty kwoty 20.000 zł. Z tego względu zasadne było zasądzenie odsetek wobec H. T. (1) zgodnie z żądaniem pozwu, natomiast wobec powódki J. T. (1) od dnia 22.10.2010r. W tym zakresie wskazać ponadto należy, że strona pozwana w żaden sposób nie kwestionowała żądania odsetkowego. Sąd nie podziela natomiast poglądu, że orzeczenie Sądu w zakresie przyznającym zadośćuczynienie kształtuje wysokość zobowiązania, dopiero od tej daty roszczenie staje się wymagalne i dłużnik pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem tego świadczenia. Orzeczenie Sądu przyznające zadośćuczynienie ma bowiem charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, a nie konstytutywnego (podobnie np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005 r., I CK 7/05, nieopublik.). Zobowiązane do zapłaty zadośćuczynienia (art. 445 k.c.) ma charakter zobowiązania bezterminowego, toteż przekształcenie go w zobowiązanie terminowe może nastąpić w wyniku wezwania wierzyciela (pokrzywdzonego) skierowane wobec dłużnika do spełnienia świadczenia. Nie można było również mówić o istnieniu jakichkolwiek zmian w zakresie siły nabywczej pieniądza, które mogłyby zostać ocenione, jako niekorzystne dla wierzyciela. Trudno również podzielić pogląd, iż odsetki zachowały swoją waloryzacyjną funkcję w związku z umiarkowanym poziomem inflacji w latach 2010- 2013. Z uwagi na powyższe Sąd uwzględnił w przeważającej mierze żądanie pozwu w zakresie dotyczącym odsetek.

Sąd oddalił żądanie powódek ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległy w dniu 18 sierpnia 2010r. Powódki, zdaniem Sądu nie wykazały istnienia interesu prawnego w takim ustaleniu. Z opinii biegłych wynikało, co prawda, że obydwie powódki wymagają w dalszym ciągu leczenia usprawniającego, jednakże biegli nie wskazali przy tym, aby prognozy co do stanu zdrowia w przyszłości były negatywne bądź by mogły ujawnić się inne jeszcze konsekwencje doznanych urazów. W odniesieniu do J. T. (1) biegli wprost określili, że rokowania na przyszłość są dobre. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 lutego 2009r., III CZP 2/09: „pod rządym art. 442¹ § 3 k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu

odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości.” W ocenie Sądu w niniejszym postępowaniu powódki takiego interesu nie wykazały, stąd Sąd orzekł jak w pkt III wyroku.

Podstawę orzeczenia o kosztach stanowił przepis art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W ocenie Sądu powódki przegrał jedynie co do nieznaczej części żądania (wyłącznie co do żądania ustalenia odpowiedzialności na przyszłość), zatem zaszyły przesłanki do obciążenia całością kosztów strony pozwanej. Na koszty te składały się: 1200 zł kosztów zastępstwa procesowego (zgodnie z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu), po 17 zł opłaty skarbowej od każdego z pełnomocnictw, 300 zł opłaty sądowej od pozwu uiszczonej przez powódkę H. T. (1) oraz kwota 1.000 zł uiszczonej przez powódkę H. T. (1) zaliczki na poczet opinii biegłych. Z tego względu z uwagi na łączące powódki współuczestnictwo formalne Sąd zasądził na rzecz powódki H. T. (1) kwotę 2517 zł, natomiast na rzecz powódki J. T. (1) kwotę 1217 zł, o czym orzeczono w pkt IV wyroku.

Zgodnie z treścią art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim stosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Do rozliczenia pozostała kwota 2.653,76 zł wynagrodzenia biegłych, które nie zostało uiszczone przez żadną ze stron oraz koszty opłaty sądowej od pozwu w wysokości 500 zł, od uiszczenia których powódka J. T. (1) pozostawał zwolniona. Skoro zaś powódki uległy tylko co do nieznaczej części żądania to przy odpowiednim zastosowaniu art. 101 k.p.c. strona pozwana powinna ponieść całość tych kosztów, o czym orzeczono w pkt V wyroku.